

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/131/2024
Identifikačné číslo spisu: 6119303409
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2026
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6119303409.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: C & C business, spol. s r.o., so sídlom Bratislava - mestská časť Ružinov, Klincová 37/B, IČO: 48 185 311, právne zastúpený: JUDr. Viera Salonnáš Nováková, advokátka so sídlom Banská Bystrica, Skuteckého 33, proti žalovanému: Ľ.G. V.N., narodený XX. E. XXXX, C., T. XXX/XX, právne zastúpený: Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s.r.o., so sídlom Dolný Kubín, Radlinského 1735/29, IČO: 50 120 000, o zaplatenie 20.500 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. RK-5C/25/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. mája 2023 sp. zn. 8Co/65/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. (Pôvodne) Okresný súd Ružomberok (ďalej aj „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 11. novembra 2021 č.k. 5C/25/2019-310 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia 20.500 eur titulom neuhradeného nájomného za užívanie nehnuteľnosti v období od 01. 04. 2015 do 31. 08. 2015. Pri právnom posúdení veci aplikoval ust. § 663, § 34, § 35 ods. 1, § 43, § 43a ods. 1 a § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Právna predchodkyňa žalobcu v žalobe tvrdila, že „v priebehu mesiaca marec 2015 navštívil žalobkyňu žalovaný, ktorý v tom čase bol spoločníkom spoločnosti AABA s.r.o. (pôvodne TAXXI s.r.o.), ktorá mala uzavretú so žalobkyňou zmluvu o nájme nehnuteľnosti zo dňa 23.06.2010 a žiadal, aby bola nájomná zmluva so spoločnosťou ukončená k 31.03.2015 z dôvodu, že sa stal spoločníkom ďalšej spoločnosti s obchodným menom Martix s.r.o. a spoločnosti TAXI Tatra s.r.o. a predmetné nehnuteľnosti chce prenajímať na parkovanie pre osobné motorové vozidlá, a to nielen spoločnosti TAXXI s.r.o. ale aj spoločnosti Martix s.r.o. a TAXI Tatra s.r.o. prípadne iným spoločnostiam, kde bude vystupovať ako spoločník alebo konateľ. Zároveň uviedol, že z účtovného hľadiska je pre neho výhodnejšie mať uvedené nehnuteľnosti prenajaté na fyzickú osobu, ktorá následne bude prenajímať tretím osobám. Nakoľko nájomca mal nedoplatky na nájme, žalobkyňa súhlasila s tým, že uvedené nehnuteľnosti prenajme žalovanému, pričom sa ústne dohodli, že tieto nehnuteľnosti bude žalovaný užívať s výnimkou časti umiestnenej pred predajným stánkom na parcele

CKN č. 932 a parcelu č. CKN 933/4 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 190m². Doba nájmu bola dohodnutá na dobu neurčitú a nájomné bolo splatné raz ročne, a to vždy do 30.06. nasledujúceho kalendárneho roku. Zároveň žalovaný uviedol, že stánok nachádzajúci sa na parcele č. CKN 932 zastavané plochy a nádvorie o výmere 15m² ako aj časť parcely CKN č.933/1 na ktorej je umiestnená pergola ako súčasť stánku si prenajal od pána K. V. Na základe ústnej dohody medzi žalobcom a žalovaným začal žalovaný užívať uvedenú nehnuteľnosť, ktorú následne prenajímal tretím subjektom. Nakoľko žalovaný neuhradil k termínu 30.06.2016 nájomné za obdobie od 01.04.2015 do 31.12.2015 spolu vo výške 4.500,- eur, žalobkyňa ho telefonicky urgovala na úhradu dlžnej sumy dňa 29.09.2016 sa stretla so žalovaným, kde prisľúbil úhradu dlžnej sumy, ktorú však napriek viacerým telefonickým a osobným urgenciám neuhradil. Po poslednom osobnom stretnutí dňa 16.06.2018 zaslal žalovaný žalobkyni SMS správu s textom „Viem zaplatiť najskôr v septembri alebo v októbri, daj vedieť či ideme niečo riešiť, alebo si mám hľadať náhradné riešenie“. S ohľadom na uvedené sa zmluvné strany dohodli, že nájomný vzťah sa ukončí k 31.08.2018 a žalovaný uhradí nedoplatok v termíne do 31.12.2018, čo sa však nestalo.“ Medzi stranami nebolo sporné, že predmetné pozemky boli aj po ukončení nájomného vzťahu prenajímateľky s nájomcom TAXXI s.r.o., t.j. po 01. 04. 2015 užívané a za ich užívanie neboli uhrádzané žiadne platby. Sporným ostalo tvrdenie žalobcu, že predmetné nehnuteľnosti boli prenechané do užívania nájomcovi - žalovanému na základe ústnej nájomnej zmluvy, za dojednané nájomné 500 eur od 01. 04. 2015, splatné vždy k 30. 06. nasledujúceho kalendárneho roku, na dobu neurčitú, s výpovednou dobou tri mesiace, pričom k ukončeniu nájomného vzťahu malo dôjsť dohodou k 31. 08. 2018 s tým, že omeškané nájomné za rok 2018 uhradí žalovaný do 31.12. 2018. Žalovaný uvedené tvrdenia poprel a tvrdil, že predmetné nehnuteľnosti užívala spoločnosť TAXI Tatra s.r.o., pričom za užívanie týchto pozemkov neuhrádzala žiadnu čiastku. Predmetom sporu je nárok žalobcu na zaplatenie nájomného za obdobie od 01. 04. 2015 do 31. 08. 2018 v celkovej výške 20.500 eur. Súd zdôraznil, že v sporovom konaní žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno a bremeno tvrdenia ohľadne existencie a výšky pohľadávky.

1.1. Po vykonanom dokazovaní súd konštatoval, že nie je možné ustáliť vznik ústnej nájomnej zmluvy na prenájom sporných pozemkov medzi právnou predchodkyňou žalobcu K. E. M. a žalovaným na dobu neurčitú za dojednané nájomné 500 eur mesačne splatné vždy k 30. 06. nasledujúceho roka. Žalovaný jednoznačne poprel a vylúčil vôľu uzavrieť nájomnú zmluvu ako fyzická osoba, predmetné nehnuteľnosti vždy užívala spoločnosť, či už TAXXI, s.r.o. alebo TAXI Tatra, s.r.o. V minulosti právna predchodkyňa žalobcu uzavrela písomnú zmluvu na prenájom predmetných nehnuteľností s nájomcom TAXXI, s.r.o., pričom žalovaný vystupoval v tomto vzťahu ako ručiteľ za presne dojednaných podmienok. Okresný súd považoval za nepravdepodobné, že pokiaľ medzi právnou predchodkyňou žalobcu a týmto nájomcom dlh na nájomnom predstavoval sumu cca 3.000 eur, aby právna predchodkyňa žalobcu z dôvodu svojej ochrany neuzavrela nájomnú zmluvu so žalovaným písomne. Navyše z dokladov, ktoré právna predchodkyňa žalobcu predložila vyplývalo, že mala záujem uzavrieť dodatok k zmluve o nájme a mala záujem s uvedenou spoločnosťou pokračovať v nájomnom vzťahu ďalších 5 rokov. Žalobca z uvedeného dôvodu neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia, že došlo k uzavretiu ústnej nájomnej zmluvy medzi právnou predchodkyňou žalobcu a žalovaným ako fyzickou osobou, z titulu ktorého si uplatňoval žalobca nárok na zaplatenie žalovanej istiny. Z uvedeného dôvodu súd nemohol nárok posúdiť ani ako bezdôvodné obohatenie, nakoľko v tomto prípade by nebola daná pasívna vecná legitímácia žalovaného. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 30. mája 2023 sp. zn. 8Co/65/2022 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V súvislosti s námietkami žalobcu odvolací súd uviedol, že „skutkové závery, z ktorých okresný súd vychádzal, z vykonaného dokazovania vyplývajú. Okresný súd vyhodnotil ako nedôveryhodné svedecké výpovede svedkýň navrhnutých žalobkyňou, ktoré mali byť prítomné pri ústnych rokovaníach medzi právnou predchodkyňou žalobcu, p. M. a samotným žalovaným 13.03.2015. Okresný súd zistil, že žalovaný prišiel v tom čase ku žalobkyni, okrem iného aj z dôvodu, že predložil doklady preukazujúce úhradu dlžného nájomného za predchádzajúceho nájomcu spoločnosť TAXXI, s.r.o., resp. Tatra TAXI, s.r.o. Na základe tohto konštatovania, práve vzhľadom na blízky vzťah vypočítaných svedkýň k osobe právnej predchodkyne žalobcu ustálil, že nemožno

jednoznačne vychádzať len z ich tvrdení, že došlo medzi právnou predchodkyňou žalobcu a žalovaným k rokovaniu ohľadne dohodnutia ústnej nájomnej zmluvy, keď zároveň z ich svedeckých výpovedí vyplynula aj skutočnosť, že žalovaný sa ustanovil ku právnej predchodkyňi žalobcu z dôvodu úhrady predchádzajúceho dlžného nájomného. Zároveň okresný súd vychádzal z toho, že predmetom náplne práce vypočutých svedkov nebolo uzatváranie nájomných zmlúv, napriek tomu sa až prekvapujúco presne a podrobne vyjadrovali k jednotlivým náležitostiam žalobcom tvrdenej nájomnej zmluvy.“ Odvolací súd ďalej uviedol, „aj spôsob hodnotenia dôkazu SMS správy z 15.06.2018, že žiadnym výkladom nemožno ustáliť, že jej obsah sa týkal záväzku žalovaného ako fyzickej osoby titulom neuhradeného nájomného na základe ústnej nájomnej zmluvy. Navyiac pokiaľ žalobca namieta, že existencia iného právneho vzťahu medzi jeho právnou predchodkyňou p. M. a žalovaným preukázaná nebola, táto jeho námietka nie je v tomto prípade relevantná. Tu treba konštatovať, že žalobca v rámci konania pred súdom prvej inštancie nepostavil svoju procesnú obranu na tvrdení týkajúcom sa predmetnej SMS správy tak ako to uvádzal v podanom odvolaní, že iný právny vzťah medzi ním a žalovaným neexistoval.“ Dodal, že „je nepochybné, že žalovaný bol v kontakte s právnou predchodkyňou žalobcu v súvislosti s inými kauzami ako bola nájomná zmluva medzi ním a jeho právnou predchodkyňou. Bolo nepochybne preukázané, že právnej predchodkyňi žalobcu priniesol finančné prostriedky v mene inej osoby ako svojej, na vyrovnanie dlžného nájomného.“ Pokiaľ žalobca namieta, „nevykonanie dôkazov výsluchom svedkov, z výpovedí ktorých bola preukázaná existencia ústnych nájomných zmlúv medzi jeho právnou predchodkyňou s týmito svedkami. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku však vyplýva, že okresný súd sa oboznámil s čestnými prehláseniami týchto svedkov a na ich základe konštatoval, že títo majú uzatvorené s právnou predchodkyňou žalobcu ústne nájomné zmluvy. Tieto skutočnosti však vzhľadom na predmet sporu považoval za irelevantné s ohľadom na to, že predmetom prenájmu bolo trhovú miesto o 3,72 m2, pričom predmetom nájmu medzi právnou predchodkyňou žalobcu a žalovaným mal byť pozemok v centre mesta o rozlohe 190 m2. Žalobca v odvolaní k týmto zisteniam námietky nevzniesol.“

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP. V tejto súvislosti uviedol, že súd porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov a jeho závery sú preto svojvoľné, neudržateľné v rozpore s podstatou práva na spravodlivý proces. Uviedol, že došlo k uzavretiu ústnej nájomnej zmluvy s nasledovným obsahom: 1. predmetom prenájmu boli nehnuteľnosti uvedené v návrhu na začatie konania, 2. doba trvania nájmu bola dohodnutá od 01. 04. 2015 na dobu neurčitú s možnosťou výpovede s trojmesačnou výpovednou dobou, 3. výška nájmu bola dohodnutá na sumu 500 eur mesačne s tým, že nájomné bude splatné raz ročne pozadu, vždy k 30. 06. Svedecké výpovede svedkov F., U. F., K., L. Y., Ľ. T. ako aj E. C. sú podľa jeho názoru úplne relevantným, a v tomto prípade aj jediným možným, spôsobom zistenia a preukázania okolností uzavretia nájomnej zmluvy. Svedkovia jednoznačne potvrdili, že medzi K., M. (právnym predchodcom) ako prenajímateľom a žalovaným ako nájomcom došlo dňa 13. 03. 2015 k uzavretiu ústnej nájomnej zmluvy, pretože došlo k zhodnému prejavu vôle zmluvných strán, obsahujúceho podstatné náležitosti zmluvy, ktorými sú predmet zmluvy, výška nájmu, splatnosť nájomného, doba trvania nájmu a spôsob skončenia nájmu. 4. Okresný súd však na výpoveď svedkov neprihliadal a nedôvodne ich označil za nedôveryhodné s ohľadom na ich pracovný, priateľský vzťah, pričom nepoukázal na jediný rozpor, či nesúlady vo výpovediach. Tieto výpovede pritom podľa žalobcu potvrdila aj predmetná SMS správa, Zmluva o nájme trvajúca do 31. 05. 2015, pričom je nelogické, aby ju právnou predchodkyňa ako prenajímateľka ukončila a súhlasila s bezodplatným užívaním nehnuteľnosti spoločnosťou TAXI TATRA s.r.o., keď bola garantovaná žalovaným ako ručiteľom.

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené aj predpoklady prípustnosti dovolania a či je dovolanie dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľ v dovolaní si uplatňuje dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, keď uvádza, že súd nedostatočne vyhodnotil vykonané dôkazy a jeho rozhodnutie je preto svojvoľné a neudržateľné.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1, 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Podľa § 442 CSP dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

11. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnomu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tomto konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/140/2019, 4Cdo/120/2019).

13. Podstatou uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP bolo nedostatočné vysporiadanie sa s uplatnenými argumentmi, nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, nesúhlas s hodnotením dôkazov.

14. Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

15. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu je potrebné posudzovať v kontexte s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým vytvára organickú (kompletizujúcu) jednotu, keďže prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj

odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

16. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že predmetom uplatneného nároku bolo nezaplatené nájomné za obdobie od 01. 04. 2015 do 31. 08. 2018 v celkovej výške 20.500 eur, vyplývajúce z ústnej nájomnej zmluvy uzatvorenej medzi právnou predchodkyňou žalobcu a žalovaným z 13. 03. 2015. Súd prvej inštancie, rovnako aj odvolací súd, ktorý sa s jeho rozhodnutím v celom rozsahu stotožnil dospeli k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal tvrdenia existencii konsenzu medzi jeho právnou predchodkyňou a žalovaným o uzavretí nájomnej zmluvy s konkrétnym obsahom. Z uvedeného dôvodu nemal žalovaný pasívnu legitimáciu ani na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie v bode 12. až 15. odôvodnenia uviedol, že zo svedeckých výpovedí zamestnancov vyplýva, že totožne vypovedali o okolnostiach dojednávania ústnej nájomnej zmluvy, ku ktorej malo dôjsť 13. 03. 2015 na oslave narodenín pána T., pričom všetci potvrdili existenciu dlhu na nájomnom spoločnosti TAXXI s.r.o. na základe nájomnej zmluvy z 23. 06. 2010, pričom žalovaný mal predložiť doklad o úhrade za túto spoločnosť a tiež zhodne uviedli, že žalovaný užíval predmetné pozemky od 01. 04. 2015. Žalovaný však tieto tvrdenia poprel, tvrdil, že nikdy nemal uzatvorenú žiadnu nájomnú zmluvu, po ukončení písomnej nájomnej zmluvy so spoločnosťou TAXXI s.r.o., spoločnosť TAXI Tatra s.r.o. (ktorej bol žalovaný konateľom) prenajímala uvedené priestory ďalším spoločnostiam a predmetný priestor sa využíval vyslovene len na parkovanie. Súd prvej inštancie považoval svedecké výpovede za nevierohodné, nakoľko svedkovia mali pracovný alebo blízky pracovný vzťah k prenajímateľke. Ďalej uviedol, že zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že práve žalovaný ako fyzická osoba mal vôľu uzavrieť nájomnú zmluvu na prenájom týchto pozemkov. Pokiaľ svedkovia aj v minulosti so žalovaným jednali, tak ako so splnomocneným zástupcom nájomcu (spoločnosť TAXXI s.r.o), respektíve ako konateľom alebo spoločníkom spoločnosti, ktorá užívala predmetné pozemky, keď svedkovia vypovedali, že žalovaný dňa 13. 03. 2015 doniesol doklady preukazujúce úhradu dlžného nájomného za nájomcu TAXXI s.r.o., resp. Tatra taxi s.r.o., teda za spoločnosť, v mene ktorej konal. Číže nebolo jednoznačne preukázané, že žalovaný dňa 13. 03. 2015 jednal s vlastníčkou nehnuteľnosti či už ako fyzická osoba alebo ako splnomocnený zástupca/konateľ spoločnosti. V bode 16. odôvodnenia súd uviedol, že existenciu nájomnej zmluvy uzavretej so žalovaným ako fyzickou osobou nepreukazuje ani sms správa zo dňa 15. 06. 2018, v znení: „Ahoj E.E., zväžil som všetky možnosti no v súčasnosti nie som schopný ti dať peniaze, o ktorých sme sa rozprávali, bude to možné najskôr v septembri alebo v októbri, takže porozmýšľaj či ideme niečo ďalej robiť alebo si musím nájsť náhradné riešenie....“ nie je možné žiadnym výkladom ustáliť, že jej obsahom je záväzok žalovaného ako fyzickej osoby titulom neuhradeného nájmu na základe ústnej nájomnej zmluvy. V bode 17. odôvodnenia pokiaľ ide o tvrdenia právnej predchodkyne žalobcu, že zmluvy o nájme pozemkov uzatvárala aj v ústnej forme, a na podporu tohto tvrdenia navrhla výsluch ďalších svedkov, súd sa oboznámil s ich čestnými prehláseniami, pričom zistené skutočnosti považoval k predmetu sporu za irelevantné, nakoľko nie je možné porovnávať prenájom trhového miesta o výmere 3,75 m² s prenájomom pozemku v centre mesta o výmere 190 m². Navyše poukázal na to, že pokiaľ nájomné za prenájom trhového miesta sa uhrádza 2x ročne, je nepochopiteľné, že v prípade prenájomu pozemkov slúžiacich na parkovanie prenajímateľka si dohodne platenie 1x ročne, k 30. 06. kalendárneho roka., a tiež pokiaľ prenajímateľka mala vedomosť o tom, že od roku 2015 nikto neuhrádza žiadne platby za užívanie pozemkov, že nezabránila ich ďalšiemu užívaniu, v podstate tento stav akceptovala až do roku 2019. V bode 18. až 20. súd uviedol, že žalovaný jednoznačne poprel a vylúčil vôľu uzavrieť nájomnú zmluvu ako fyzická osoba, pričom predmetné nehnuteľnosti vždy užívala spoločnosť, či už TAXXI s.r.o. alebo TATRA Taxi s.r.o., čo potvrdili okrem žalovaného aj svedok p. V., svedkyňa p. T. potvrdili, že predmetné pozemky užívala od 01. 04. 2015 spoločnosť TAXI Tatra s.r.o. Svedok K. V. spoločnosti TAXXI .s.r.o. dal do bezplatného užívania stánok na pozemku patriacom p. M., čo vyplýva aj z predložených faktúr. Svedkyňa T. pracovala do novembra 2010 u žalovaného ako ekonómka a uviedla, že prenajímateľka mala uzatvorenú nájomnú zmluvu so spoločnosťou TAXXI s.r.o. na prenájom parkoviska, neskôr sa táto nájomná zmluva zmenila na TAXI Tatra, poukázala na výpis z knihy záväzkov pre spoločnosť TAXI Tatra s.r.o. v ktorej sú založené faktúry, ktorými fakturovala žalobkyňa nájom za pozemok T. 500 eur, ide o faktúry za roky 2014 a 2015. Po februári 2015 už faktúry na uvedenú spoločnosť neboli zasielané, zo strany žalobkyne nebolo nič fakturované a predmetné pozemky naďalej užívala spoločnosť TAXI Tatra s.r.o., za užívanie ktorých neplatila žiadne čiastky, nakoľko im neboli vystavované žiadne faktúry. Súd prvej inštancie

preto následne uzavrel, že právna predchodkyňa žalobcu vstúpila do zmluvného vzťahu bez toho, aby mala uzavretú písomnú zmluvu. Ňou označení svedkovia potvrdili, že nájomca (TAXXI s.r.o.) neplatil riadne a včas dohodnuté nájomné, dokonca v mesiaci marec 2015 mal dlh na nájomnom, ktorý z pôvodnej nájomnej zmluvy z 23. 06. 2010 predstavoval sumu cca 3.000 eur, je teda veľmi nepravdepodobné a dokonca nelogické, aby predchodkyňa žalobcu z dôvodu svojej ochrany neuzavrela takúto nájomnú zmluvu so žalovaným písomne. Navyše, z dokladov predložených právnou predchodkyňou žalobcu vyplýva, že táto mala záujem uzavrieť dodatok k zmluve o nájme a úprave nehnuteľností zo dňa 23. 06. 2010, kedy mala záujem s uvedenou spoločnosťou pokračovať o ďalších 5 rokov. Je podľa súdu preto nelogické, aby po 01. 04. 2015 uzavierala prenajímateľka ústnu zmluvu o nájme pozemkov práve s osobou žalovaného.

16.1. Odvolací súd uviedol, že bolo na žalobcovi preukázať, že medzi jeho právnym predchodcom a žalovaným došlo k uzavretiu ústnej nájomnej zmluvy. V súvislosti s odvolacími námietkami uviedol v bode 13. rozhodnutia, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako nedôveryhodné svedecké výpovede svedkov navrhnuté žalobcom, ktorí mali byť prítomní pri ústnych rokovaniach medzi právnou predchodkyňou žalobcu a samotným žalovaným 13. 03. 2015 a to vzhľadom na blízky vzťah k osobe právnej predchodkyne žalobcu, keď zároveň z ich svedeckých výpovedí vyplynula aj skutočnosť, že žalovaný sa ustanovil ku právnej predchodkyňe žalobcu z dôvodu úhrady predchádzajúceho dlžného nájomného za spoločnosti TAXXI, s.r.o. resp. Tatra TAXI, s.r.o. Okresný súd podľa neho správne podotkol, že predmetom náplne práce vypočítaných svedkov nebolo uzatváranie nájomných zmlúv, napriek tomu sa až prekvapujúco presne a podrobne vyjadrovali k jednotlivým náležitostiam žalobcom tvrdenej nájomnej zmluvy. Za správny považoval odvolací súd aj spôsob hodnotenia dôkazu SMS správy z 15. 06. 2018, že žiadnym výkladom nemožno ustáliť, že jej obsah sa týkal záväzku žalovaného ako fyzickej osoby titulom neuhradeného nájomného na základe ústnej nájomnej zmluvy a bolo nepochybne preukázané, že právnej predchodkyňe žalobcu priniesol finančné prostriedky v mene inej osoby ako svojej, na vyrovanie dlžného nájomného. V bode 14. odôvodnenia odvolací súd poukázal na to, že nevykonanie dôkazov výsluchom svedkov, z výpovedí ktorých bola preukázaná existencia ústnych nájomných zmlúv medzi jeho právnou predchodkyňou s týmito svedkami, okresný súd považoval správne za irelevantné, keď po oboznámení sa s ich čestnými prehláseniami zistil, že predmetom ich prenájmu bolo trhové miesto o 3,72 m², pričom predmetom nájmu medzi právnou predchodkyňou žalobcu a žalovaným mal byť pozemok v centre mesta o rozlohe 190 m².

17. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie odvolacieho súdu aj v celom jeho kontexte s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie tvoria jeden celok vo vzťahu k ustáleniu zisteného skutkového stavu, spĺňajúce náležitosti odôvodnenia vyplývajúce z ustanovení § 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP, lebo zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami, aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Vysporiadanie sa s uplatnenými podstatnými odvolacími námietkami, odvolacím súdom možno považovať za dostatočné aj v zmysle § 387 ods. 3 CSP.

18. Podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľ neopodstatnene vytýka nedostatky v procesnom postupe odvolacieho súdu, jeho nesúhlas s hodnotením dôkazom, odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu, nepredstavuje vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (R 54/2012, sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06), čo sa netýka preskúmvanej veci.

19. V reakcii na dovolacie argumenty dovolateľa dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd napadnuté rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv sporovej strany. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

20. K namietanému hodnoteniu dôkazov odvolacím súdom dovolací súd uvádza, že nesúhlas dovolateľa s procesným postupom odvolacieho súdu, s hodnotením dôkazov nemožno považovať za porušenie jeho procesných práv. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP v spojení s § 191 CSP, vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy) a znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a pod. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym posúdením. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP), v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inštancií, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania, vrátane nesprávneho vyhodnotenia niektorého dôkazu. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP; v preskúmvanej veci však dovolací súd takúto vadu nezistil.

21. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) stabilne judikuje, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, zároveň však nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Španielsku z 29. apríla 1993; m. m. II. ÚS 410/06, I. ÚS 736/2016).

22. Obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka (strany) konania. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán konania vrátane ich dôvodov a námietok. Ako vyplýva

aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizovateľné základné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

23. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd konštatuje, že konanie nie je zaťažené vadou zmätočnosti, ktorá by mala mať za následok porušenie procesných práv dovolateľa a s tým spojeného jeho práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), preto prípustnosť a ani dôvodnosť dovolania uplatneného v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je daná.

24. Na základe uvedených dôvodov preto dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol v súlade s § 447 písm. c) CSP.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.